

Masih ve İçsel Dönüşüm

Masih, yalnızca tarihte yaşamış canlandırıcı bir üstat değildir. O, koşulsuz ilahi sevginin insan suretine bürünmüş hâlidir. İnsanın içsel yolculuğuna rehberlik eden bir ışıktır; yaşamın anlam haritası, ebediyete açılan yolun pusulasıdır. O, göksel Kelâm'ın insanlığa dokunan ilahi çağrısıdır.

Ve bu çağrı dışarıdan değil, içeriden gelir. Bu çağrı, sessizdir ama sarsıcı; sade görünür ve dönüştürücüdür. Çünkü Mesih, yalnızca bir yol gösterici değil; ruhun içinde yankılanan; her koşul için gerekli olan ve zamanı geçmeyen ebedi bir öğretidir.

O, bir yol haritası değil; bizzat yolun kendisidir. Hakikatin ta kendisidir. Bilgi değil; bilginin kaynağı ve bilgeliğin özüdür.

Bu öz, insanın kalbinde yankı bulan evrensel ahlaki ilkelerin hayat bulmuş hâlidir. Mesih'in çağrısı samimiyete, sadakate, sorumluluğa, vicdana, içsel disipline ve özdenetim ruhuna dayanır. Gerçek erdem, dışsal kurallarla değil; içsel bir uyanışla inşa edilir. Bu nedenle Mesih, yüzeysel heveslerle değil; özle derinleşen bir yaşam biçimini esas alır.

Bu hakikate sırt çeviren ve bu çağrıyı önemsemeyen kişi, hem dünyada hem sonsuzlukta karanlıkta kalmaya mahkûmdur. Çünkü Mesih'i tanımak, yalnızca bir inancı benimsemek değildir. Bu, insanın özüne yerleştirilmiş ilahi yazılımı fark edip onu bilinçle işletmeye başlamaktır. Zira Mesih, insan ruhuna kodlanmış ilahi bir yazılımdır. **Bu yazılım çalışmaya başladığında, insan sadece doğruyu bilmez, doğru olur; sadece iyiyi öğrenmez, iyiye dönüşür. Ahlakı konuşmakla kalmaz, ahlakın kendisi hâline gelir.**

Ne var ki bu yazılım kendiliğinden işlemez. İçten bir yöneliş, samimi bir çaba gerektirir. Toprağın altındaki tohum gibi, içimizdeki bu öz de uygun zemin, ılık ve suyu bekler. O ılık: farkındalık; o su: sevgi ve tevazu; o zemin: içtenliktir.

Mesih'in çağrısı sadece ebedi hayata dair değildir. O, bu dünyayı anlamla, dengeyle geliştirmek ve ilahi bir huzurla doldurmak için çağırır. Bu çağrı bir insanda yankı bulmuyorsa, öte dünyada da yankı bulmaz. Çünkü ahiretin yankısı, bu dünyada atılan adımlarda gizlidir. Gerçek kurtuluş, geleceğe ertelenmiş bir ödül değil; şimdiye yerleştirilmiş bir içsel dönüşümdür.

Bu çağrıya uyan insan, içsel yolculuğunda kaçınılmaz olarak bir susuzlukla karşılaşır. Bu susuzluk, eksiği fark ettirir; arayışa yöneltir. Arayış ise sıradan bir bilgi ya da başarı arzusu değildir. Bu, kaynağa dönme, tamamlanma, tekâmül etme arzusudur. Çünkü her insan, kendi iç dünyasında yeryüzünün küçük bir yansımasıdır. Ve o dünya, çoğu zaman nefsin yönettiği bir alandır.

Bu nedenle Mesih'in **“Cesur olun, ben dünyayı yendim”** (Yuhanna 16: 33) sözü, salt bir zafer ilanı değil; nefsin arzularına karşı kazanılmış içsel bir zaferin özetidir. Her insan bir dünyadır ve burada **“dünya”**, nefsi simgeler. Nefis olmadan ruhun tekâmülü mümkün değildir. Ama bu nefis, arınmadan ruha yer açmaz. Ruh, nefsin dizginlenmesiyle yükselir; idrak açılır, gönül genişler, insan olgunlaşır.

Bu olgunlaşma sürecinde (veya yolculuğunda) en iyi yoldaşımız, kendi eksikliğimizdir. Bu eksiklikler bizi çelişkilere, sorgulamalara ve yüzleşmelere götürür. Bu nedenle yürürüz, düşeriz, kalkarız, ibadet ederiz, düşünürüz, tekrar devam ederiz. Ama aslında her şey, o susuzluğu gidermek, o eksikliği tamamlamak, öz kaynağa dönüş yaparak ilahi olanla buluşmak içindir.

Mesih'in bilgeliği, yalnızca bireysel kurtuluşu değil; toplumsal dirilişi de hedefler. O'nun yönetim anlayışı çıkar gözetken değil, adaletle yöneten; despotik

değil, şefkatle rehberlik eden ve tamamlayan bir düzene dayanır. Bu düzenin özü, erdemli bir idare ruhudur. Bu ruh; güç karşısında eğilmeyen vicdanların, kibir karşısında tevazu gösteren bilincin ve benlik arzularına karşı öz disiplin geliştiren kalplerin taşıdığı ışıktır.

Bu yüzden Mesih, keyfîlikten türeyen uygulamaları, yüzeysel eğilimleri, rastgele seçimleri reddeder. Çünkü O'nun yolu mizaçlara değil; özdeki hakikate dayanır. Bu hakikat, **“Ruhun karanlığına ışık, kalbin dağınıklığına denge, yaşamın tesadüflerine anlam kazandırılmamızı”** ister.

Çünkü Mesih, kibrin ve inatçılığın şekillendirdiği tüm keyfî tutumları bütünüyle reddeder. Çünkü O, insanın ruhsal karanlığından başlayıp toplumsal düzene kadar uzanan içsel bir arınma yolunun rehberidir. O'nun öğretisi, anlık heveslerin, duygusal tepkilerin ve kişisel eğilimlerin belirleyici olduğu yüzeysel bir yaşamı değil; özle barışık, derin bir içsel farkındalıkla olgunlaşan hakiki bir yaşam tarzını esas alır. Bu durum, içten bir yöneliş, samimi bir çaba gerektirir. Toprağın altındaki tohum gibi, içimizdeki bu öz de uygun zemin, ışık ve suyu bekler. O ışık: farkındalık; o su: sevgi ve tevazu; o zemin: içtenliktir.

Süryani bilgeliği şöyle der: **“Dünyada gözleri kör olan, sonsuzlukta da karanlıkta kalır.”**

Bu söz, fiziksel değil, ruhsal körlüğe işaret eder. Kalp gözü açılmadıkça, Mesih'in ışığı bizde yansıma bulamaz. Oysa Mesih, her ruhu aydınlatmak için gelmiştir. Ve O'nun gelişi, içten dışa doğru bir yayılımdır.

Bu ruhani yayılımla hareket eden kişi, sosyal hayatta da daha dikkatli, sorumlu ve bilinçli olur. Onun için, sevgiyle düşünmek, şefkatle yürümek, anlayarak sevmek bir yaşam biçimine dönüşür. Çünkü Mesih, yalnızca bir inanca ya da ibadete değil; bir yaşama biçimine çağırır.

Bu yaşam; lazım olan ritüellerin ötesinde farkındalık, vicdan, vefa ve hizmet içerir. Bu yaşamda hayat; paylaşmak, hatırlamak, gönülleri ziyaret etmek, gönül zenginliğini çoğaltmaktır. Bu yaşamda sevgi; paylaşıldıkça çoğalır, büyür ve iyileştirir. Bu yaşamda Mesih; içimizde yeniden doğar, bizi dönüştürür ve dünyaya nur olur. O zaman karanlık yerini ışığa bırakır.

Ve o zaman anlarız ki; kurtuluş, sadece bir ruhsal gelecek değil; şimdiye ait bir bilinç hâlidir. Tanrı'nın Krallığı, dışta aranan bir yer değil; içte kurulan bir hakikat hâline gelir.

Süryani özdeyişi şöyle der: **“Kendini bilen, Rab’bi tanır. Rab’bi tanıyan, ışığın evladı olur.”**

Ve ışığın evlatları için ne bu dünyada ne ötekinde karanlık vardır. Çünkü Mesih, yalnızca yaşatan değil; yeniden doğuran bir sevgidir. O, içimizdeki ışığı diriltmek için gelmiştir.

Ve o ışık dirildiğinde, hayat mana kazanır; insan yalnızca sonsuzluğu değil, şu anı da kutsar.

Yusuf Beğtaş